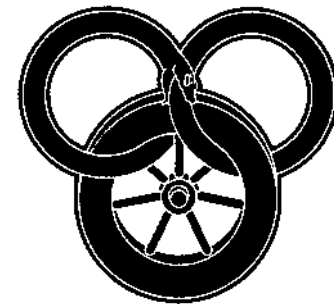

NEBESKI OGANJ

DEO PRVI

Peta knjiga u serijalu Točak vremena

ROBERT DŽORDAN

Preveo
Aleksandar Milajić

■ Laguna ■

Naslov originala

Robert Jordan

The Fires of Heaven

Book Five of The Wheel of Time

Harijeti

Svetlost njenih očiju je moja Svetlost

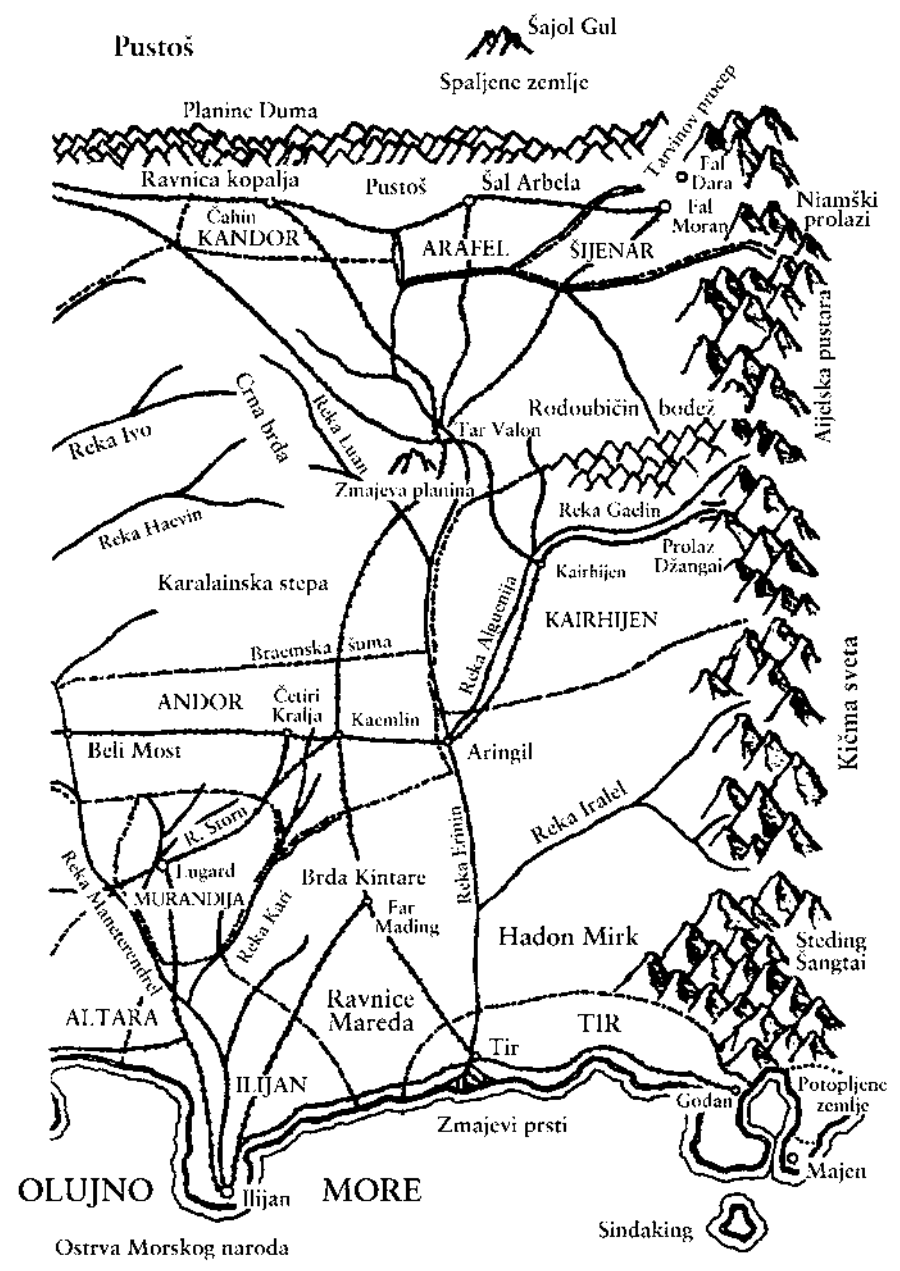
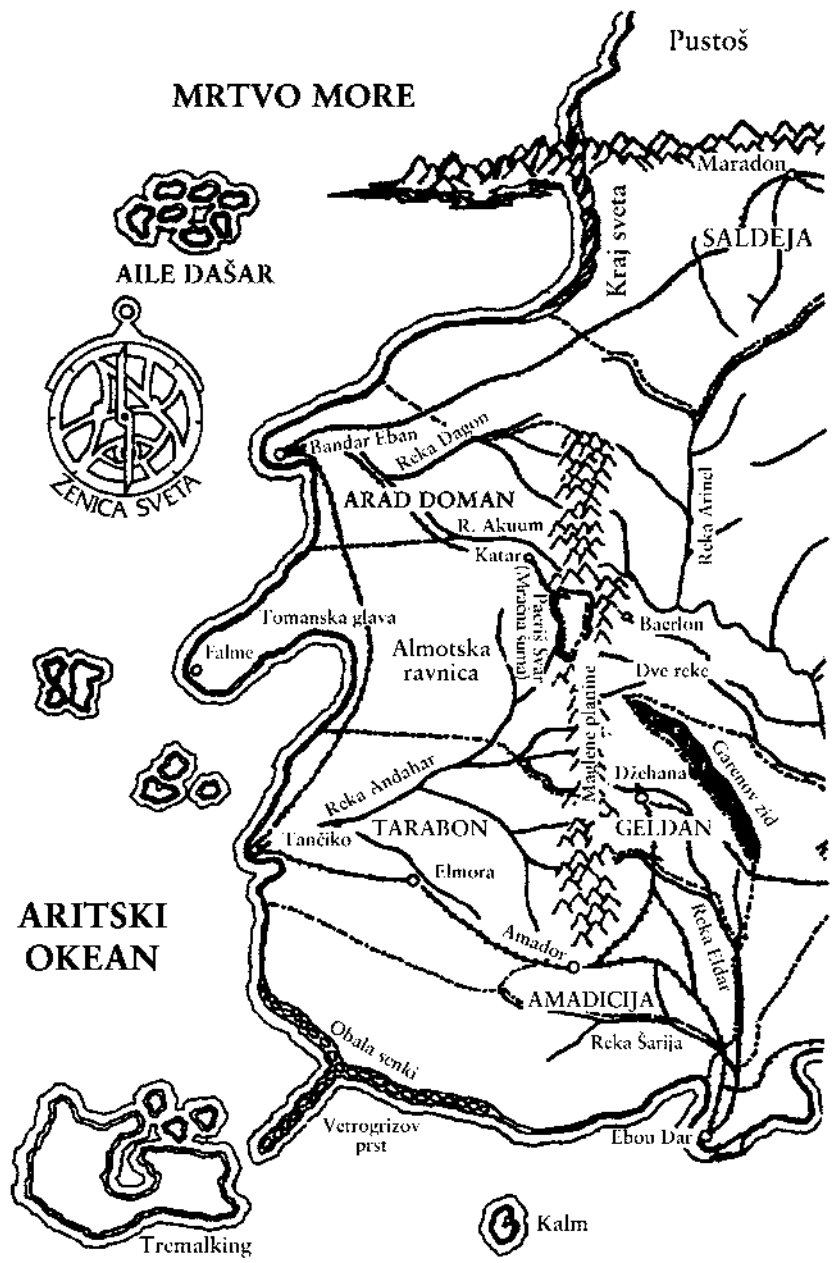
Copyright © 1993 by Robert Jordan

Cover Copyright © Sweet, Darrell via Agentur Schlück, GmbH

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

S njegovim se dolaskom vatre užasa nanovo rasplamsavaju. Brda gore, zemlja sahne. Ljudske plime se povlače, časovi ističu. Zid je probijen, a koprena s odlaska podignuta. Oluja mahnita iza vidika, nebeski oganj zemlju pročišćuje. Nema izbavljenja bez razaranja, nema nade s ove strane smrti.

odlomak iz *Zmajskih proročanstava*,
za koji se veruje da ga je prevela
N'Delija Basolejn,
prva Devica na mač zakleta Rajdenu od Hol Kuhona,
oko 400. godine posle Slamanja sveta

PROLOG

Prve iskre

Elaida do Avrinji a'Roihan odsutno se poigravala dugačkom sedmostrukom ešarpom ogrnutom oko ramena, ešarpom Amirlin Tron, dok je sedela za svojim širokim pisaćim stolom. Mnogi bi je, na prvi pogled, procenili kao lepoticu, ali ako bi je pobliže osmotrili, otkrili bi kako oštrina njenog bezvremenog lica Aes Sedai nije prolazna. Danas joj je, pored toga, iz tamnih očiju iskrio i ljutit sjaj. Ako je to iko uopšte primetio.

Skoro da nije ni obraćala pažnju na žene koje su sedele poredane pred njom. One behu u haljinama raznih boja, od bele do najtamnije crvene, svilenim ili vunanim, kako je već njihovom ukusu odgovaralo, ali sve su, osim jedne, nosile svoje zvanične šalove, sa utkanim Belim plamenom Tar Valona na leđima, i porubima obojenim u skladu s njihovim Ađahom, baš kao da je u toku sastanak Dvorane Kule. Raspravljale su o izveštajima i glasinama o događajima širom sveta, trudeći se da proseju činjenice od izmišljotina, pokušavajući da donesu odluke u ime Kule, ali jedva da su i pogledale prema ženi iza stola, onoj kojoj su se zaklele na pokornost. Elaida nije mogla da u potpunosti zadrži pažnju na njima. Nisu razumele šta je zaista važno. Ili su, pre će biti, tačno znale, ali su se pribojavale da to spominju.

„Nešto se, očito, događa u Šijenaru.“ Bila je to krhka Danela, često naizgled izgubljena u snovima, jedina predstavnica Smeđih sestara. Zelene i Žute sestre su takođe imale samo po jednu predstavnicu, čime nijedan od tri

Ađaha nije bio prezadovoljan. Plavih nije ni bilo. Daneline krupne plave oči zamišljeno odlutaše; na obrazu je imala jedva primetnu mrlju od mastila, a haljine joj behu izgužvane. „Govorka se da su izbile čarke; ne sa Trolocima, niti sa Aijelima, premda se čini da su prodori kroz Nijamske prevoje učestali, već između Šijenaraca. Neobično za Krajine. Retko se bore između sebe.“

„Ako su naumili da započnu građanski rat, odabrali su pravi trenutak“, hladno prozbori Alvijarin. Visoka, vitka, sva u beloj svili, ona beše jedina bez šala. Ešarpa Čuvara na njenim ramenima takođe beše bela, kako bi se znalo da je uzdignuta iz Belog ađaha, a ne iz Elaidinog bivšeg, Crvenog, kako je tradicija nalagala. Bele su uvek bile hladne. „Troloci kao da su isparili. Pustoš se toliko primirila da bi je mogla čuvati i jedna polaznica s dva seljaka.“

Teslina je koščatim prstima prelistavala papire u krilu, i ne gledajući dole. Kao jedna od četiri prisutne Crvene sestre – beše ih najviše – bila je tik iza Elaide po strogosti, ali je niko nikada nije smatrao privlačnom. „Mož' bi bolje bilo da nije toľ'ko mirno“, reče Teslina, s jakim ilijanskim naglaskom. „Dobih jutros vest da vojska Vrhovnog vojskovođe Saldeje stupa. Ne ka Pustoši, nego suprotnim pravcem. Ka jugu i istoku. Ne bi mu to ni na pamet palo da se Pustoš nij' tako uspavala.“

„Dakle, glasine o Mazrimu Taimu su se pronele.“ Alvijarin je delovala kao da razgovara o vremenskim prilikama ili cenama ćilima, a ne o propasti koja preti. Uložili su mnogo truda da ulove Taima, i još toliko da sakriju njegov beg. Ne bi bilo dobro po Kulu kada bi svet saznao da nisu uspele da zadrže lažnog Zmaja kada im je već bio u šakama. „Uz to, čini se da kraljica Tenobija, ili Davram Bašer, ili oboje smatraju kako nismo dostojne poverenja da se ponovo nosimo s njim.“

Pošto Taim bi pomenut, zavlada mrtva tišina. Muškarac koji može da usmerava – vodile su ga u Tar Valon, da ga smire, zauvek odseku od Jedne moći, ali je uspeo da se oslobodi – pa ipak, to ne beše razlog njihovim sputanim jezicima. Nekada je samo postojanje muškarca koji usmerava Jednu moć bilo najstrože anatemisano; lov na takve ljude bio je jedini razlog postojanja Crvenih, a svi drugi Ađasi pomagali su koliko su mogli. Ali sada se većina žena ispred stola meškoljila na stolicama; svaka je izbegavala da susretne pogled ostalih, jer je razgovor o Taimu vodio preblizu jednoj drugoj temi o kojoj nisu želele naglas da govore. Čak je i Elaida osetila komešanje u želucu.

Alvijarin, očigledno, nije iskusila slično snebivanje. Ugao njenih usana za tren se nakrivi u nešto nalik osmehu ili preziru. „Udvostručiću napore da ponovo dograbimo Taima. Predlažem, takođe, da pošaljemo jednu sestru

da savetuje Tenobiju. Neku koja ume prevazići tvrdoglavi otpor kakav će ta mlada žena pružiti.“

Ostale se brže-bolje priključiše, da raščine tišinu.

Džolina prepovi šal zelenog poruba oko krhkih ramena i nasmeši se, možda pomalo usiljeno. „Tačno. Potrebna je jedna Aes Sedai da joj stane uz rame. Neka koja može da se izbori s Bašerom. Njegov uticaj na Tenobiju je neizmeran. On mora povesti vojsku natrag, tamo gde može biti koristan ako se Pustoš razbudi.“ Među krajevima njenog šala na grudima se širio preveliki izrez preuske bledezelene svilene haljine. I previše se smeškala za Elaidin ukus. Naročito muškarcima. Takve su Zelene.

„Još jedna vojska u pokretu nipošto nam sad ne treba“, hitro upade Šemerin, Žuta sestra. Ova pomalo gojazna žena nikada nije stekla smireno držanje Aes Sedai; u njenim očima često se video napor i napetost, a u poslednje vreme još više nego inače.

„Jedna u Šijenar, takođe“, dodade Džavindra, još jedna od Crvenih. Uprkos glatkim obrazima, njeno uglasto lice beše izuzetno čvrsto, kao da ga ni ekser ne bi probio. Glas joj je bio oštar. „Ne sviđa mi se ovakva gužva u Krajinama. Nikako ne bismo želele da Šijenar oslabi do te mere da ga troločka vojska može probiti.“

„Možda“, zamišljeno klimnu Alvijarin. „Ali već imamo posrednice u Šijenaru – Crvene, sigurna sam, a možda i druge?...“ Četiri Crvene sestre neodlučno, kruto klimnuše glavom, i niko drugi sem njih. „...I one nas mogu upozoriti ako te čarke prerastu u nešto što bi nas moglo zabrinuti.“

Bila je to javna tajna; svi Ađasi izuzev Belog, posvećenog logici i filozofiji, imali su posmatračice i prislušivače, neravnomerno rasejane po svim narodima, mada se smatralo da je mreža Žutih dostojna žaljenja. Od ljudi koji se ne bave usmeravanjem nisu mogle doznati ništa o bolestima i isceljenju. Pojedine sestre su imale sopstvene oči i uši, ali one su skrivane još strože nego posrednice Ađaha. Plavi ađah je prednjačio, baš kao i izvesne Plave sestre.

„Što se tiče Tenobije i Davrama Bašera“, nastavi Alvijarin, „slažemo li se da se sestre moraju razračunati s njima?“ Ostavila je tek jedan tren da glave zaklimaju. „Dobro. To je sređeno. Memara je pogodna za to; neće trpeti nikakve gluposti, a Tenobija nikada neće ni primetiti povodac. A sada, ima li neko kakve vesti iz Arad Domana ili Tarabona? Ako uskoro ne preduzmemo nešto u tom kraju, čeka nas prevlast Pedrona Nijala i Belih plaštova, od Bandar Ebana sve do Obale senki. Evaneleina, znaš li štogod?“ Arad Doman i Tarabon rastrzale su unutarne bitke, i još strašnije sile. Tamo je izgubljen svaki trag reda. Elaida nije očekivala da će se povesti priča o tome.

Siva sestra odgovori: „Samo glasine.“ Svilena joj je haljina, iste boje kao i obod šala, bila finog kroja, niskog ali uzanog okovratnika. Elaida je često pomišljala kako bi bilo bolje da se ova žena priklonila Zelenima, kad već toliko brine o pojavi i odevanju. „Bezmalu svi žitelji tih jadnih zemalja izgnani su iz svojih domova, a tako je i sa svima koji bi mogli da pronose vesti. Panarh Amatera je po svemu sudeći nestala, a čini se da je u to bila umešana i jedna Aes Sedai...“

Elaida čvršće steže šaku oko ešarpe. Ništa joj se nije poznavalo na licu, ali oči joj behu užarene. Teškoće sa saldejskom vojskom su rešene. Barem je, što je iznenađujuće, Memara pripadnica Crvenih. Ali nisu čak ni zatražile njeno mišljenje. Teškoće su rešene. Čak ni jeziva mogućnost da je neka Aes Sedai uplela prste u nestanak Panarha – pod uslovom da to nije bila samo još jedna od hiljade malo verovatnih priča dolutalih sa zapadne obale – nije mogla da skrene Elaidine misli s toga. Aes Sedai behu rasute od Aritskog okeana do Kičme sveta, a od Plavih se uvek svašta moglo očekivati. Pre manje od dva meseca, sve su klečale pred njom i zavetovale se na pokornost otelotvorenju Bele kule, a sada su, i ne pogledavši u njenom pravcu, samostalno donele odluku.

Amirlinina radna soba nalazila se na nižim spratovima Bele kule; pa ipak, ta prostorija je bila srce Kule, baš kao što je sama koštanobela Kula bila srce ogromnog ostrvskog grada Tar Valona, u zagrljaju reke Erinin. A Tar Valon je bio, ili je bar trebalo da bude, srce čitavog sveta. Ova soba je pripovedala o moći kojom su raspolagala pokolenja žena koje su tu boravile – pod od uglačanog crvenog kamena s Maglenih planina, veliki kamin od zlaćanog kandorskog mermera, zidovi obloženi svetlim, neobično šarenim drvenim rezbarijama nepoznatih ptica i zveri, starim više od hiljadu godina. Visoki lučni prozori što vode do balkona nad ličnim Amirlininim vrtom bili su uokvireni kamenom sjajnim poput bisera, jedinstvenim u svetu, izbavljenim iz nekog neznanog grada koji je pri Slamanju sveta progutalo Olujno more. Prostorija prepuna moći, odsjaj Amirlin na čiju su svirku poigrali prestoli skoro tri hiljade godina. A nisu je ni pitale za mišljenje.

Ovakve greške su se događale prečesto. Što je najgore – i možda najgorče od svega – ugrozile su njen autoritet i ne pomišljajući na njega. Znale su kako je došla do ešarpe, i da se to ne bi dogodilo bez njihove pomoći. I sama je bila izuzetno svesna toga. Ali su one preterale u onome što su podrazumevale. Uskoro će povodom toga nešto biti učinjeno. Ali ne još.

Dala je svoj pečat sobi, koliko je to bilo moguće, opremivši je pisaćim stolom ukrašenim duborezom tri vezana prstena i teškom stolicom na čijem je naslonu bio u slonovaču utisnut Plamen Tar Valona, poput velike snežne

suze nad njenom tamnom kosom. Tri altaranske lakirane kutije behu pažljivo postavljene na sto, u podjednakim razmacima. U jednoj od njih čuvala je najfinije primerke iz svoje zbirke rezbarenih figurica. Na prostom stubiču kraj jednog zida držala je belu vazu s crvenim ružama od kojih je čitava soba slatko mirisala. Otkad je stekla titulu nije bilo kiše, ali Moć je bila korisna i cvetovima. Oduvek je volela cveće. Cveće se može veoma lako skresati i naučiti da služi lepoti.

Bile su tu i dve slike, okačene tako da ih može videti čim podigne pogled. Ostale su izbegavale da gledaju prema njima; od svih koje su došle u Elaidinu radnu sobu, samo je Alvijarin kratko skrenula oči na njih.

„Ima li novosti o Elejni?“, snebivljivo upita Andaja. Mršava, pticolika ženica, naoko stidljiva uprkos licu Aes Sedai, bila je druga Siva; po izgledu ne previše sposobna posrednica, ali uistinu jedna od najboljih. U njenom glasu još uvek se osećao tarabonski naglasak. „Ili možda o Galadu? Ako Morgaza dozna da smo joj izgubile posinka, može biti da će početi da zapitkuje i o svojoj kćeri, zar ne? A ako otkrije da smo izgubile i kćer naslednicu, Andor nam se može zatvoriti baš kao i Amadicija.“

Neke žene odmahnuše glavom – nije bilo vesti, a Džavindra progovori: „Jedna Crvena sestra postavljena je u kraljevsku palatu. Nedavno je dobila zvanje, tako da se još ne vidi da je Aes Sedai.“ Govorila je, zapravo, kako ta žena još nije poprimila večitu mladolikost koju donosi dugogodišnje korišćenje Moći. Kada bi neko pokušao da proceni starost ma koje od okupljenih žena, mogao bi promašiti za dvadeset, pa čak i za četrdeset godina u pojedinim slučajevima. „Uprkos tome, dobro je uvežbana, snažna i pronicljiva. Morgazina pažnja je usmerena ka prestolu Kairhijena.“ Nekoliko prisutnih se promeškolji na stolicama, a Džavindra, kao da shvata da se približila opasnim temama, brže-bolje nastavi: „Uostalom, zaokuplja je i novi ljubavnik, lord Gebril.“ Ionako tanane usne još više joj se skupiše. „Potpuno je opijena tim čovekom.“

„Upravo on i okreće njenu pažnju ka Kairhijenu“, prozbori Alvijarin. „Tamošnje prilike su skoro podjednako loše kao tarabonske i araddomanske; svaka se Kuća upinje ka Sunčevom prestolu, a vladaju glad i nemaština. Morgaza će ponovo uspostaviti red, ali osiguravanje prestola će potrajati. Dok ne dovrši te poslove, neće imati snage da brine o drugome, čak ni o kćeri naslednici. Takođe, naložila sam jednoj službenici da joj povremeno šalje pisma; vešto podražava Elejnin rukopis. Morgaza će biti mirna sve dok ponovo ne ovladamo njome.“

„Barem joj sina još držimo u šaci“, nasmeši se Džolina.

„Teško se mož' reći da Gavina išta drži“, odreza Teslina. „Ti njegovi Omladinci zapodevaju čarke sa obe strane reke. Koliko našom, toliko i svojom voljom on postupa.“

„Dovešćemo mi njega u red“, kaza Alvijarin. Elaida je sve više mrzela njenu nenarušenu smirenost.

„Kad smo već kod Belih plaštova“, ubaci Danela, „ispostavilo se da Pedron Nijal u tajnosti pregovara sa Altarom i Murandijom, ne bi li pripojio njihovu zemlju Ilijanu. To bi sačuvalo i jedne i druge od pohoda Saveta Devetorice.“

Vrativši se s ruba propasti na bezbedno tle, žene s druge strane stola nastaviše da naklapaju, da sude neće li možda pregovori gospodara kapetana zapovednika doneti previše uticaja Deci Svetlosti; i da li bi valjalo da ih Kula prekine i zauzme njihovo mesto.

Elaidine usne se iskriviše. Kula je, u čitavoj svojoj istoriji, iz nužde često bila na oprezu – previše je bilo uplašanih, previše nepoverljivih – ali se ona sama nikada nije bojala nikoga i ničega. Sada se bojala.

Uperila je pogled u slike. Prva se sastojala od tri drvene ploče na kojima beše predstavljena Bonvin, poslednja od Crvenih proglašena za Amirlin Tron, pre hiljadu godina; žena zbog koje od tada više nijedna Crvena nije nosila ešarpu. Sve do Elaide. Bonvin, visoka i gorda, rukovodi Aes Sedai i iskorišćava Artura Hokvinga; Bonvin, prkosna, na belim zidinama Tar Valona, pod opsadom Hokvingove vojske; najzad Bonvin ponižena, na koljenima, lišena ešarpe i štapa pred Dvoranom Kule, jer je umalo dovela Kulu do propasti.

Mnoge su se čudile Elaidinoj naredbi da se ovaj triptih iznese iz skladišta, gde je ležao prekriven prašinom; premda nijedna nije otvoreno postavila pitanje, šaputanja nisu mimoišla Elaidu. Nisu razumele da je neophodan večiti podsetnik na cenu neuspaha.

Druga slika bila je savremenija, na raspetom platnu, preslikana sa crteža nekog uličnog umetnika s dalekog zapada. Unosila je još veći nemir među Aes Sedai koje bi je videle. Dva muškarca se bore među oblacima, kao da lete nebom, a umesto oružja vitlaju munjama. Jedan ima plameno lice. Drugi je mlad i visok, crvenkaste kose. Taj mladić je sejavao strah; čak je i Elaida škrgutala zubima pred njim. Nije znala nagoni li je na to bes ili bojazan da će početi da cvokoće. Ali strahom se može, i mora ovladati. Vlast je najvažnija.

„Onda smo završile“, zaključio Alvijarin i polako ustade sa stolice. Druge se povedoše za njom, ispraviše haljine i šalove, spremne da pođu. „Očekujem da za tri dana...“

„Jesam li vam dopustila da odete, kćeri?“ Ovo behu prve reči koje je Elaida izgovorila otkad ih je pozvala da posedaju. Iznenađeno su je pogledale. Iznenađeno! Neke podoše natrag ka stolicama, ali nimalo užurbano. Bez ijedne reči izvinjenja. Nije smela dozvoliti da dođe do ovoga. „Pošto ste već ustale, tako ćete i ostati sve dok ne završim.“ Ovo je na tren zbunilo žene koje već behu napola sele, ali Elaida nastavi sve dok se nisu oprezno uspravile. „Nisam čula da pominjete potragu za *onom ženom* i njenim saputnicima.“

Nije bilo potrebno imenovati *tu ženu*, Elaidinu prethodnicu. Znale su o kome govori; takođe, Elaidi je svakoga dana sve teže padala i sama pomisao na ime prethodne Amirlin. Za sve sadašnje nedaće – sve! – bila je zaslužna *ta žena*.

„Nije lako“, odvratio Alvijarin ravnim glasom, „jer smo već podstakle glasiline da je pogubljena.“ Ova žena je umesto krvi imala led. Elaida joj čvrsto uhvati pogled sve dok nije dodala zakasnelo: „Majko“, ali glas joj i dalje beše smiren, čak bezbrižan.

Elaida ošinu ostale pogledom, pa glasom poput čelika reče: „Džolina, zadužena si za tu potragu i istragu o njenom begu. Ni za jedno ni za drugo nisam čula ništa do žalbi na poteškoće. Možda će ti neka svakodnevna kazna pomoći da postaneš marljivija, kćeri. Zapiši koja bi to kazna bila, po tvom mišljenju, i dostavi mi pismo. Ako procenim da je... neprikladna, utrostručiću je.“

Džolinin svakidašnji osmeh nestao je zadovoljavajuće brzo. Zaustila je, ali Elaidin čvrsti pogled joj hitro zatvori usta. Najzad je napravila dubok naklon. „Kako zapovedate, majko.“ Reči behu stegnute, krotkost usiljena, ali bilo je dovoljno. Za sada.

„A šta se dogodilo s pokušajima da se vrate odbegle?“ Elaidin ton sad beše još grublji. Ovo se odnosilo na Plave Aes Sedai, koje su se razbežale čim je srušena vlast *te žene*. Nije bila sigurna hoće li ikada verovati ijednoj Plavoj. Opet, ne bi verovala nikome ko je pobegao umesto da prizna i pozdravi njen uspon. Pa ipak, Kula mora ponovo biti ujedinjena.

Ta dužnost je pripadala Džavindri. „Opet, postoje poteškoće.“ Džavindri-no lice i dalje beše strogo, kao i uvek, ali videvši nemu oluju na Elaidinom licu, užurbano je oblizala usne: „Majko.“

Elaida odmahnu glavom. „Ne želim da slušam o poteškoćama, kćeri. Sutra ćeš izneti pred mene spisak svega što si učinila i svih preduzetih mera da svet ne otkrije raskol unutar Kule.“ Ovo je bilo životno važno; uzdignuta je nova Amirlin, ali Kula pred svetom mora izgledati jedinstvena i snažna kao i uvek. „Ako nemaš dovoljno vremena za posao koji ti polažem u ruke,

možda bi trebalo da napustiš svoje mesto u Dvorani Kule. Moram razmisliti o tome.“

„To neće biti neophodno, majko“, zbrzala je žena strogog lica. „Sutra ćeš dobiti željeni spisak. Sigurna sam da će se mnoge povratiti veoma brzo.“

Elaida nije bila tako sigurna; koliko god da je to želela – *Kula mora biti snažna; jednostavno mora!* – ali dala je primer. Zamišljenost i briga ukazali su se u očima svih žena izuzev u Alvijarinim. Ako je Elaida spremna da se obruši na pripadnicu Ađaha kome je i sama pripadala, te da se još gore ophodi prema Zelenoj koja je bila uz nju od prvog dana, možda je njihova namera da kroz nju jednostavno zadovolje tradiciju bila pogrešna. Iako su je one uzdigle na Amirlin Tron, ona je sada zaista bila Amirlin. Još nekoliko primera narednih dana uspostaviće red. Ako bude neophodno, sve će one ispaštati dok ne počnu da mole za milost.

„U Kairhijenu, pored andorskih, ima i tairenskih vojnika“, nastavila je, ne obazirući se na oborene poglede. „Tairenske vojnike je poslao čovek koji je osvojio Kamen Tira.“ Šemerin čvrsto steže svoje punačke ruke, a Teslina se namršti. Samo je Alvijarin bila spokojna, poput zaleđenog jezera. Elaida zamahnu rukom i pokaza sliku dvojice muškaraca naoružanih munjama. „Pogledajte. Pogledajte! Ili će svaka od vas na kolenima i rukama čistiti podove! Ako nemate hrabrosti da pogledate običnu sliku, kako ćete prihvatiti ono što nas čeka? Kukavice Kuli nisu korisne!“

Polako su počele da podižu pogled, vrpoljeći se poput uzrujanih devojčica, nimalo nalik Aes Sedai. Jedino je Alvijarin pogledala bez oklevanja, i ostala smirena, koliko se moglo videti. Šemerin je kršila ruke, čak su joj i oči zasuzile. Nešto mora da se uradi sa Šemerin.

„Rand al'Tor. Muškarac koji može da usmerava.“ Reči sevnuse poput biča iz Elaidinih usta. Od njih se i njen stomak zgrčio, tako jako da joj se učinilo da će povratiti. Nekako je uspela da izglati lice i nastavi pritisak, ispaljujući reči kao kišu kamenja. „Čovek kome je suđeno da skrene s uma i poseje užas koristeći Moć, pre nego što mu se život okonča. Ali to nije sve. Zahvaljujući njemu, Arad Doman, Tarabon i sve između njih pretvoreno je u buntovničke ruševine. Ako ga i ne možemo pouzdano okriviti za rat i glad u Kairhijenu, zasigurno možemo znati da će zbog njega izbiti još silniji rat, tamo između Tira i Andora, gde je Kuli neophodan mir! Neki šijenarski ludak propoveda o njemu pred ruljom Geldana, toliko silnom da joj se Alijandrina vojska ne može suprotstaviti. Najveća opasnost svih vremena nadvila se nad Kulu, najveća pretnja s kojom se svet od pamtiveka susreo, a vi je ne možete ni uzeti u usta? Ne možete pogledati njegovu sliku?“

Odgovorila joj je tišina. Jedino je Alvijarin izgledala kao da joj jezik nije okovan ledom. Većinom su zurile u mladića na slici, poput ptica omamljenih zmijjskim pogledom.

„Rand al'Tor.“ Elaida oseti gorčinu na usnama. Jednom je imala tog mladića, naizgled tako nevinog, nadohvat ruke; ali nije prozrela šta on predstavlja. Njena prethodnica je znala – samo Svetlost zna koliko je dugo znala, a dozvolila mu je da divlja. *Ta žena* joj je pre nego što će pobeći, za vreme ispitivanja, otkrila poprilično, dosta toga u šta Elaida nije želela da poveruje – ako su Izgubljeni zaista na slobodi, možda je prekasno za sve – ali nekako je uspela da prečuti odgovore na poneko pitanje. Potom je umakla, izbegavši sledeće ispitivanje. *Ta žena* i Moiraina. *Ta žena* i Plava sestra su od početka znale sve. Elaida je bila rešena da ih obe vrati u Kulu. Tada će kazati sve što znaju, do poslednje mrve. Na kolenima će moliti za smrt pre nego što Elaida završi s njima.

Nagnala je sebe da nastavi, premda su joj se reči grušale u ustima. „Rand al'Tor je Ponovorođeni Zmaj, kćeri.“ Šemerinina kolena popustiše, tako da se svalila na pod. Nije bila jedina kojoj su kolena malaksala. Elaidin pogled ih je gnevno šibao. „U to nema sumnje. On je taj koga Proročanstva opisuju. Mračni je na putu da se oslobodi zatočeništva, a Ponovorođeni Zmaj će morati da se suoči s njim; u suprotnom, svet će pasti u vatrenu stihiju uništenja, sve dok i sam Točak vremena ne prestane da se okreće. A on je na slobodi, kćeri. Ne znamo gde je. Jedino znamo za desetak mesta na kojima sigurno nije. Više nije u Tiru. Nije ni ovde, u Kuli, bezbedno ograđen od svega, kao što bi trebalo da bude. Prizvao je razorni vihor na ovaj svet i moramo ga zaustaviti ako ikako mislimo da preživimo Tarmon Gai'don. Moramo ga držati u šaci, da bismo bile sigurne u njegovo učešće u Poslednjoj bici. Zar ijedna od vas veruje da će on voljno kročiti u sopstvenu, predskazanu smrt da bi spasao svet? Muškarac koji je verovatno već napola lud? Moramo ga sputati!“

„Majko“, zausti Alvijarin, onim razdražujuće bezosečajnim glasom, ali Elaida je prekide usplamtelim pogledom.

„Daleko je važnije da uhvatimo Randa al'Tora nego sve čarke u Šijenaru ili zatišja u Pustoši; važnije je nego hoćemo li pronaći Elejnu ili Galada; važnije je čak i od Mazrima Taima. Pronaći ćete ga. Sigurno! Kada vas sledeći put budem sazvala, svaka će mi, ponaosob, detaljno opisati šta je sve preduzela u tu svrhu. Sada možete poći, kćeri.“

Nakon talasa nemirnih naklona i zadihanih šapata „kako zapovedaš, majko“, umalo se ne dadoše u trk. Džolina je pomogla Šemerin da se uspravi na onemoćale noge. Neke sestre moraju poslužiti kao primer, da ostale ne bi iskliznule, a Žuta je bila pogodna za to. Bila je preslaba da učestvuje u ovom

savetu. Naravno, ovakvom savetovanju će, u svakom slučaju, uskoro doći kraj. Dvorana će slušati njene reči, i usrdno ih poštovati.

Sve sem Alvijarin odoše.

Pošto su se vrata zatvorila iza ostalih, dve žene su se dugo posmatrale. Alvijarin je bila prva, prva od svih koja je saslušala i podržala optužbe protiv Elaidine prethodnice. Alvijarin je takođe vrlo dobro znala zašto je baš njoj, a ne nekoj od Crvenih, pripala ešarpa Čuvara. Crveni adah je jednoglasno podržavao Elaidu, ali Beli nije; a bez usrdne podrške Belih, možda ne bi ni pridobila ostale. Možda bi u tom slučaju Elaida boravila u ćeliji umesto na Amirlin tronu. Pod uslovom da joj glava, na radost gavranova, ne bi ukrasila vrh nekog koca. Alvijarin se nije dala zaplašiti tako lako kao ostale, ako se, uostalom, ikako i mogla zaplašiti. Njen postojani pogled odavao je stav jednakosti s Elaidom. Neko pokuca na vrata i taj zvuk preglasno prekide tišinu.

„Napred!“, prasnu Elaida.

Jedna od Prihvaćenih, bleđa, mršava devojka, neodlučno kroči u sobu i smesta napravi tako dubok naklon da joj se bela haljina ukrašena trakama u sedam boja potpuno razastrla po podu. Sudeći po njenim raširenim plavim očima, i pogledu uprtom u pod, očito je primetila raspoloženje žena koje su maločas izašle. Ako su Aes Sedai odavde izlazile rastresene, jedna Prihvaćena će zacemento biti u velikoj opasnosti. „M-majko, gazda F-Fejn je stigao. Rekao je d-da ćete ga primiti b-baš sada.“ Devojka se zanese, i dalje čučajući, za dlaku izbegavši da se preturi od čistog straha.

„Onda ga pošalji ovamo, devojko, umesto što ga zamaraš čekanjem“, zareža Elaida, iako bi ogulila devojci kožu s leđa da nije zadržala tog muškarca ispred vrata. Gnev koji se u njoj gomilao zbog Alvijarin – nije želela da razmišlja da li se možda usteže da ga iskaže – počeo je da ključa. „Usput, ako ne možeš naučiti da pravilno govoriš, možda ćeš se bolje snaći u kuhinji nego u Amirlininom predvorju. Dakle? Hoćeš li učiniti kako ti je naređeno? Polazi, devojko! I reci nadzornici polaznica da te što pre nauči hitrom izvršavanju naređenja!“

Devojka procvili nešto što se moglo prihvatiti kao pravilan odgovor i izlete iz prostorije.

Elaida se pribrala, uz nemali napor. Nije brinula hoće li Silvijana, nova nadzornica polaznica, obeznaniti devojku batinama, ili je pak pustiti da se provuče uz očitane bukvice. Jedva da je i primećivala polaznice i Prihvaćene kada joj nisu stajale na putu, a još je manje brinula za njih. Alvijarin je ona želela da vidi poniženu, na kolenima. Ali sada je tu bio Fejn. Dodirnula je usnu prstom. Taj koščati čovečuljak ovećeg nosa pojavio se u Kuli pre svega dva-tri dana, u nezgrapno prevelikoj, nekada finoj ali sada otrcanjoj odeći, i

zatražio sastanak s Amirlin. Izuzev slugu Kule, muškarci su ovamo dolazili samo pod strahovitim pritiskom ili u izuzetnoj nuždi, pa ipak niko nije tražio da govori sa Amirlin. Budala, činilo se, ili možda maloumnik; tvrdio je da dolazi iz Lugarda u Murandiji, ali je govorio raznim narećjima, često ih menjajući i usred rećenice. Pa ipak, mogao je biti koristan.

Alvijarin ju je još uvek posmatrala, tako leđeno i strpljivo da joj se u očima videla samo senka neizgovorenih pitanja o Fejnu. Elaidino lice očvrstnu. Malo joj je nedostajalo da posegne za *saidarom*, ženskom polovinom Istinskog izvora, da iskoristi Moć kako bi vratila ovu ženu tamo gde pripada; ali to bi bio pogrešan korak. Alvijarin bi možda pružila otpor, što bi izazvalo tuču kakva pre dolikuje koškanju seljančura u štali nego dokazivanju Amirlinog autoriteta. Pa ipak, Alvijarin će pre ili kasnije morati da poklekne pred njom, kao i sve ostale. Prvi korak će biti tajanstvenost oko gazda Fejna, kako god da mu je pravo ime.

Padan Fejn otrese misli o uspaničenoj mladoj Prihvaćenoj čim je kročio u Amirlininu radnu sobu; bila je prilično zgodna, a voleo je kada takve podrhtavaju kao ptica u šaci, ali sada je bilo važnijih stvari. Protrljao je dlanove, povio glavu onoliko koliko je bilo potrebno, dovoljno ponizno, ali dve žene isprva nisu ni primetile njegov ulazak; potpuno su se unele u međusobno odmeravanje pogledima. Poželeo je da ispruži ruku i opipa napetost između njih. Napetost i raskol rasplitali su se širom Bele kule. Vrlo dobro. Napetost se može raspiniti, raskol iskoristiti po potrebi.

Začudilo ga je što je zatekao Elaidu na Amirlin tronu. Ipak, bilo je to bolje od onoga što je očekivao. Čuo je da je njena prethodnica bila umnogome čvršća žena. Stroža, da, i surovija, ali i krhkija. Takve je, naravno, teže saviti, ali ih je mnogo lakše slomiti. Ako ijedna od tih mogućnosti bude neophodna. Ipak, sve Aes Sedai, pa čak i Amirlin, bile su mu približno iste. Budale. Opasne budale, uistinu, ali povremeno korisne.

Kada su konačno shvatile da je tu, Amirlin se pomalo namrštila što je uhvaćena nespremna, dok Čuvar hronika ostade nepokolebana. „Sada možeš ići, kćeri“, kruto progovori Elaida, blago ali jasno naglašavajući „sada“. Oh, da. Napetost, i pukotine u njihovoj moći. Pukotine u koje se može usaditi seme. Fejn se povraća sa ivice kikutanja.

Alvijarin uz oklevanje napravi najblaži mogući naklon i žurno napusti sobu. Usput ga je odmerila pogledom, bezizražajnim ali obespekjavajućim. Nesvesno se zgrčio, i stegao ramena u odbranu; gornja usna mu je zadrhtala kao da će zarežati za njenim vitkim leđima. Povremeno bi ga obuzeo osećaj da ona zna previše o njemu, ali nije mogao reći zašto. To hladno lice, hladne oči, nikada se nisu menjali. Sve vreme je želeo da se izmene. Strah. Agonija.

Vapaj za milost. Zamalo da se nasmeje toj pomisli. To bi, naravno, bilo bez svrhe. Nije mogla znati ništa. Uz malo strpljenja, s njom i njenim većito postojanim pogledom biće svršeno.

Kula je u svojim osiguranim sobama skrivala neke predmete koji zaista zavređuju malo strpljenja. Tu je bio Rog Valera, bajkoviti Rog koji će pred Poslednju bitku pozvati mrtve junake da vaskrsnu iz grobova. Čak ni mnoge Aes Sedai nisu bile svesne ovoga, ali on je imao njih za takve stvari. Bodež je bio tu. I odavde je osećao njegovu silu. Mogao je pokazati prstom u njegovom pravcu. Bodež mu je pripadao, bio je deo njega, ali ove Aes Sedai su ga ukrale i zatrpale negde u Kuli. Bodež bi mu nadomestio toliko izgubljenog; nije bio siguran kako, ali je znao da bi. Toliko izgubljenog u Aridolu. Bilo bi previše opasno vratiti se u Aridol; možda bi ponovo bio zatočen. Zadrhtao je. Koliko je samo dugo bio zarobljen. Nikada više.

Naravno, to mesto više niko ne zove Aridol, već Šadar Logot. Mesto gde Senka čeka. Prikladno ime. Toliko se toga promenilo. Čak i sam Padan Fejn. Mordet. Ordejt. Ponekad nije bio siguran koje mu ime zaista pripada, i ko je on u stvari, ali jedno je zasigurno znao: svi koji su verovali da ga poznaju bili su u užasnoj zabludi. Sada je bio preobražen. Nezavisna moć, izvan svake druge sile. Pre ili kasnije, svi će to shvatiti.

Trgao se, shvativši da je Amirlin progovorila. Isprevrtao je um i pronašao njene reči. „Tako je, majko, ovaj kaput mi zaista dobro pristaje.“ Skliznuo je dlanom niz crni somot, da pokaže koliko mu se sviđa, kao da ruho uopšte nosi ikakvu važnost. „Vrlo je dobar ovaj kaput. Zahvaljujem vam veoma srdačno, majko.“ Spremno je očekivao njen trud da ga razmekša, bio je spreman da klekne i poljubi joj prsten, ali ovog puta nije okolišala.

„Reci mi nešto više o Randu al'Toru, gazda Fejne.“

Fejnov pogled je odlutao do slike dvojice muškaraca; dok ju je posmatrao, leđa mu se ispraviše. Al'Torov portret uticao je na njega jednakom snagom kao što bi i sam mladić; dosipao je gnev i mržnju u njegove vene. Zaslugom tog mladića pretrpeo je nezapamćen bol, bol koga nije želeo da se seća, patnju daleko goru od bola. Bio je potpuno slomljen, i iznova zaceljen zbog al'Tora. Svakako, to zaceljenje mu je pružilo i sredstva osvete, ali to je bilo nebitno. Pred njegovom žudnjom za uništenjem Randa al'Tora, sve ostalo beše pomračeno.

Kada se okrenuo natrag prema Amirlin, pogledao ju je u oči i ne primećivši da se drži zapovednički koliko i ona. „Rand al'Tor je domišljat i lukav, i ne haje ni za šta do za sopstvenu moć.“ Glupa ženetina. „Nikada ne možeš predvideti njegov potez.“ Ali ako mu ona pomogne da se dokopa al'Tora... „Veoma ga je teško usmeriti – izuzetno teško – ali verujem da je moguće.

Najpre morate privezati uzicu na nekog od onih malobrojnih kojima veruje...“ Ako mu ona podari al'Tora, možda će je i ostaviti u životu kad sve bude okončano, bez obzira na to što je Aes Sedai.

Rafhin je lenjo leškario, zavaljen u pozlaćenu, mekanu naslonjaču, odeven u laganu košulju. Jednu nogu, s čizmom na njoj, beše prebacio preko naslona za ruku. Smešio se slušajući kako žena kraj kamina ponavlja njegove reči. Njene krupne, mrke oči kao da behu pomalo staklaste. Ova mlada žena bila je veoma lepa i pored prostih, sivih vunениh haljina u koje se bila prurušila, ali nije joj zato poklonio pažnju.

Ni dašak vazduha nije dopirao kroz ogromne prozore u sobu. Dok je žena govorila, znoj joj se slivao niz lice, a na suvonjavom licu drugog prisutnog muškarca skupljao se u krupne graške. Uprkos tome što se odenuo u crvenu svilu izvezenu zlatom, sada beše ukočen poput nekakvog sluge, što je u neku ruku i bio – mada sopstvenom voljom, za razliku od žene. Trenutno je, naravno, bio gluv i slep.

Rafhin je pažljivo rukovao nitima Duha istkanim oko ovog para. Nije želeo da ošteti valjane sluge.

Njega znojenje svakako nije mučilo. Nije dopuštao da ga poslednji tragovi letnje vreline dodiruju. Bio je krupan i visok muškarac, mračan i zgodan, i pored belinom prošarane kose na slepoočnicama. Bez teškoća je primenio Primoravanje na ovoj ženi.

Lice mu se namrgodi. Kod nekih nije bilo ovako lako. Malo je ljudi – veoma malo – posedovalo tako čvrstu volju da bi im um uprkos odsustvu svesti neprekidno tragao za pukotinama kroz koje se mogu izmigoljiti. Zlom srećom, jedna od takvih osoba mu je još uvek bila potrebna. Moglo se njome upravljati, ali je uporno pokušavala da se otrgne, uprkos tome što nije imala svest o svome ropstvu. Naravno, doći će čas kada će i ona postati nepotrebna; tada će morati da odluči da li da je pusti na slobodu ili da je se reši na neki trajniji način. Oba puta nosila su opasnost. Svakako ništa što bi ga moglo ugroziti, ali Rafhin beše oprezan i poprilično sitničav. Nevelike smetnje umeju da porastu ako se na njih ne obrati pažnja, a on je uvek pažljivo birao između svojih opasnosti. Da je ubije ili da je zadrži? Žena prestade da govori i prenu ga iz razmišljanja.

„Kada budeš otišla odavde“, kaza joj on, „zaboravićeš ovu posetu. Sećaćeš se samo svoje uobičajene jutarnje šetnje.“ Ona željno klimnu glavom, spremna da se povinuje, i on laganu razveza stege Duha kako bi iščilele iz njenog uma čim stigne do ulice. Ako se Primoravanje učestalo koristi na ljudima,

oni postaju pokorniji i kada nisu pod njegovim uticajem, ali dok jesu, uvek postoji opasnost da to i shvate.

Završivši s njom, oslobodio je i Elegarov um. Lord Elegar, niži plemić, pa ipak odan svom zavetu. Nervozno je obliznuo tanke usne, pogledao u ženu, pa smesta kleče na koleno pred Rafhinom. Prijatelji Mraka, kako im je sada bilo zvanje, počeli su da shvataju koliko će strogo morati da poštuju svoj zavet sada kada su Rafhin i ostali na slobodi.

„Odvedi je na ulicu stražnjim putem“, reče Rafhin, „i ostavi je tamo. Niko je ne sme videti.“

„Biće po vašoj reči, Veliki majstore“, reče Elegar i nakloni se, iako je i dalje klečao.

Ustao je, ponovo se naklonio, pa odstupio od Rafhina vodeći ženu za ruku. Poslušno ga je sledila, jer su joj oči i dalje bile zamagljene. Elegar joj neće postavljati pitanja. Zna dovoljno da bude svestan kako ponešto i ne želi da zna.

Kada se izrezbarena vrata zatvoriše za njima, Rafhin začu ženski glas iza sebe. „Je li to jedna od tvojih lepojki za igru? Zar si počeo tako da ih oblačiš?“

Zgrabio je *saidin* i upio Moć u sebe, a izopačenje na muškoj polovini Istinskog izvora bi odbijeno snagom njegovih okova i zaveta, veza sa silom za koju je znao da nadmašuje Svetlost, pa čak i samog Tvorca. U sredini prostorije, iznad crveno-zlatnog tepiha, ukazala se kapija, otvor što vodi ka nekom dalekom mestu. Pogledom je nakratko zakačio odaju ukrašenu snežnom svilom, ali ona ispari i ustupi mesto jednoj ženi odevenoj u belo, s pojasom od pletenog srebra. Osetio je blago titranje na koži, kao da ga podilaze žmarci, i jedino to mu je govorilo da ona usmerava. Visoka i vitka, beše lepa baš koliko je i on bio zgodan; tamne su joj oči bile jezera bez dna, a crna kosa okićena srebrnim zvezdicama i polumesecima spuštala se do ramena u savršanim talasima. Većini muškaraca bi se usta osušila od žudnje.

„Šta si namerila kada mi se tako prikradaš, Lanfear?“, grubo zatraži odgovor. Nije ispustio Moć, već naprotiv pripremi nekoliko gadnih iznenađenja u slučaju da mu ustrebaju. „Ako želiš da razgovaramo, pošalji izaslanika, a ja ću odlučiti kada i gde. Ako uopšte budem želeo.“

Lanfear se nasmeši, varljivo slatko. „Uvek si bio svinja, Rafhine, ali retko kada glupak. Ta žena je Aes Sedai. Šta ako je se neko seti? Imaš li takođe i glasnike koji pronose glasove o tvom boravištu?“

„Da me brine usmeravanje?“, naruga se on. „Toliko je slaba da ne bi smeli da je puštaju bez čuvara. Sada se i neuka derišta nazivaju Aes Sedai;

polu njihovog znanja čine trikovi koje su same naučile, a drugu polovinu grebanje po površini.“

„Da li bi bio toliko opušten da ta neuka derišta ispletu krug od trinaest oko tebe?“ Njena hladna poruga ga ubode, ali nije to pokazao.

„Imam ja svoje mere predostrožnosti, Lanfear. Nije ona nikakva ’lepojka za igru’, već uhoda Kule. A sada im govori tačno ono što želim, i to veoma revnosno. One koje služe Izabranima u Kuli obavestile su me gde je tačno mogu naći.“ Uskoro će svet zaboraviti naziv Izgubljeni i pokoriti se Izabranima. Takvo beše pravadno obećanje. „Zašto si došla, Lanfear? Zasigurno ne da pomažeš bespomoćnim ženama.“

Slegnuvši ramenima, ona reče: „Zabavljaj se svojim igračkama koliko želiš, što se mene tiče. Nisi baš gostoprимljiv, Rafhine, pa ako mi dozvoliš...“ Srebrni vrč polete sa stočića kraj Rafhinovog kreveta, naže se i usu tamno vino u pozlaćen pehar. Kada se vrč primirio, pehar polako dolete do Lanfearine ruke. Rafhin se, naravno, samo blago naježio – nije video njeno tkanje niti; ovo mu je uvek smetalo. Jedva ga je zadovoljavalo to što je i ona podjednako nesvesna njegovog tkanja.

„Zašto?“, ponovo je upitao.

Smireno je otpila pre nego što prozbori. „Pošto izbegavaš nas ostale, nekoliko Izabranih se spremilo da te poseti. Došla sam prva kako bih te uverila da nije u pitanju nikakav napad.“

„Ostale? Je li to neka tvoja zamisao? Kakve koristi ja imam od tuđih nau-ma?“ Najednom se nasmejao, duboko i raskošno. „Nije napad, kažeš? Nikad i nisi bila za čeonu sudar. Nisi gora od Mogedijen, možda, ali istina je da si uvek merkala bokove i leđa neprijatelja. Poverovaću ti ovog puta, dovoljno dugo da te saslušam. Dok god te imam na oku.“ Ako bi pustio Lanfear da mu priđe otpozadi, sam bi bio kriv za nož koji bi mu se verovatno našao u leđima. To i dalje nije značilo da je pametno pokloniti joj poverenje kada očigledno miruje; narav joj u najmanju ruku beše prevrtljiva. „Ko bi to još trebalo da učestvuje?“ Ovoga puta je unapred jasno primetio muškarca na delu – otvorio se još jedan prolaz, ukazali su se mermerni stubovi, široki balkoni i galebovi u letu preko besprekorno vedrog plavog neba. Konačno, čovek kroči kroz otvor, a put se zatvori za njim. Samael je bio nabijen i snažan, i izgledao je krupniji nego što je stvarno bio. Korak mu beše žustar, ponašanje odsečno. Možda bi, tako plavook i zlatokos, sa urednom četvrtastom bradom, mogao proći kao običan čovek, da nije imao taj iskošeni ožiljak rastegnuto od kose do vilice, kao da je tuda prošao usijani žarač. Mogao ga se otarasiti čim je načinjen, pre toliko dugih godina, ali zadržao ga je sopstvenom odlukom.

Bio je povezan sa *saidinom* podjednako snažno kao Raffhin – iz ove bližine Raffhin je to osećao, kao kroz maglu. Samael ga oprezno odmeri pogledom. „Očekivao sam služavke i plesačice, Raffhine. Nisi se valjda nakon svih ovih godina umorio od svoje rasonode?“ Lanfear se blago nasmeja otpijajući vino.

„Je li to neko pomenuo rasonodu?“

Raffhin nije ni primetio otvaranje trećeg prolaza, kroz koji se sada videla ogromna dvorana išarana vodoskocima i izuvijanim stubovima, puna bezmalo golih akrobata i još oskudnije odevenih slugu. Začudo, među svim tim zabavljačima sedeo je jedan mršav, nespokojan starac u izgužvanom kaputu. Dvoje slugu u prozirnim krpicama – jedan mišićavi muškarac sa poslužavnikom od kovanog zlata i jedna predivna žena zanosnih oblina koja je, sa zebnjom, iz kristalnog bokala sipala vino u sličan pehar na poslužavniku – kročiše kroz prolaz sledeći važnog gosta, posle čega otvor iščeze.

Da kojim slučajem u društvu nije bila i Lanfear, Grendal bi se mogla nazvati zapanjujuće lepom ženom, sočnom i zreloom. Obukla je otvorenu haljinu od zelene svile. Rubin veličine jajeta ležao joj je među grudima, a svećani venac ukrašen manjim rubinima počivao je na njenoj dugoj, sunčanoj kosi. U poređenju s Lanfear, mogla se nazvati tek lepuškastom. Ako joj je neizbežno poređenje možda i smetalo, njen vragolasti osmeh to nije pokazivao.

Zlatne narukvice zazveckale kada je pružila ruku okićenu brojnim prstenjem prema slugama; devojka joj hitro uruči pehar, ulizički se smešeći, baš kao i mladić. Grendal se nije obazirala. „Tako dakle“, bezbrižno progovori, „skoro pola preživelih Izabranih skupilo se na jedno mesto, a niko se nije zakrvio. Ko bi to očekivao, pre povratka Velikog gospodara Mraka? Išamael je, istina, uspeo da nas na neko vreme razvadi, ali ovo...“

„Uvek tako otvoreno govoriš pred svojim slugama?“, zgroženo upita Samael.

Grendal zatrepta i osvrnu se prema njima kao da ih je zaboravila. „Neće oni progovarati ako im se ne zapovedi. Ja sam svetinja za njih. Zar ne?“ Sluge padoše na kolena, skoro mahnito blebećući koliko je vole. To je bila istina; zaista su bili ljudi za njom. Trenutno. Tren potom, ona se blago namršti, a sluge se skameniše, i progutaše glas usred reči. „Umeju da preteraju. Ipak, sada vam neće smetati, zar ne?“

Raffhin odmahnu glavom i zapita se ko su to dvoje, ili ko su nekada bili. Telesna lepota slugu nije bila dovoljna za Grendal; morali su imati i moć i zvanje. Nekadašnji lord bio bi joj čuvar, nekadašnja gospa sluškinja u kupatilu; takav beše Grendalin ukus. Uživanje samo po sebi nije loše, ali ona je bila rasipnica. Ovo dvoje ljudi mogli su, uz pravilno rukovanje, biti veoma korisni. Ipak, količina Primoravanja kojoj ih je Grendal izložila verovatno

nije za sobom ostavila ništa do pukih ukrasa. Ova žena nije imala istinske prefinjenosti.

„Da li da očekujem još nekoga, Lanfear?“, zareža on. „Jesi li promenila i Demandreda, ili je još uvek ubeđen da predstavlja naslednika Velikog gospodara?“

„Sumnjam da je dovoljno nadmen za tako nešto“, glatko odvrati Lanfear. „Video je kuda je to odvelo Išamaela. To je srž svega. Grendal je prva postavila to pitanje. Nekada nas beše trinaest, besmrtnika. Sada je četvoro mrtvo, a jedan nas je izdao. Četvoro se ovde sastalo, i to je dovoljno.“

„Jesi li sigurna da se Asmodean zaista preobratio?“, upita Samael. „Nikada pre nije imao hrabrosti da iskušava sreću. Otkud mu srčanost da se uzaludno trudi?“

Lanfear se na tren razgaljeno nasmeši. „Imao je dovoljno hrabrosti da napravi zasedu, misleći da će ga to uzdići iznad nas ostalih. A kada mu se izbor sveo na smrt ili uzaludan trud, hrabrost mu tu više nije bila potrebna.“

„A ni mnogo vremena, kladim se.“ Zbog ožiljka je podrugljivost na Samaelovom licu delovala još jetkije. „Ako si bila dovoljno blizu njega da znaš sve to, zašto si ga ostavila u životu? Mogla si ga ubiti a da te i ne primeti.“

„Nisam toliko hitra kao ti kada je u pitanju ubijanje. To su konačne stvari, posle kojih nema povratka, a obično postoje drugi, isplativiji načini. Uostalom, da se poslužim rečima koje ćeš bolje razumeti: nisam želela da polazim u neposredan juriš protiv nadmoćne sile.“

„Zar je zaista toliko snažan?“, tiho prozbori Raffhin. „Taj Rand al'Tor. Zar je mogao da te savlada, licem u lice?“ Raffhin bi svakako mogao, ako bi zatrebalo, baš kao i Samael, dok bi Grendal verovatno morala da se poveže s Lanfear ako bi ijedan od muškaraca nešto pokušao. Što se toga tiče, i jedna i druga su verovatno bile prepune moći, spremne da ošinu čim im se ijedan od njih učini iole sumnjivim. Verovatno su motrile i jedna na drugu. Ali taj seljačić... neupućeni čobanin! Neupućen, pod uslovom da se Asmodean zapravo ne trudi.

Lanfear podjednako tiho kaza: „On je Lijus Terin Telamon ponovorođeni; a Lijus Terin je bio snažan kao bilo ko od nas.“ Samael se odsutno počea o ožiljku na licu; Lijus Terin mu ga je podario. Pre više od tri hiljade godina, davno pre Slamanja sveta, pre nego što je Mračni Gospodar zatočen – tako davno, ali Samael ništa nije zaboravio.

„Dakle“, upade Grendal, „jesmo li najzad došli do onoga o čemu bi trebalo da razgovaramo?“

Raffhin se trže, obespokojen. Dvoje slugu još uvek behu zamrznuti – ne prvi put, verovatno. Samael je mrmeljao sebi u bradu.

Grendal sede na leđa svog sluga, koji je klečao na sve četiri, pa nastavi: „Ako je taj Rand al'Tor zaista ponovorođeni Lijus Terin Telamon, čudi me što nisi pokušala da ga uvučeš u svoju postelju, Lanfear. Možda to nije tako lako? Čini mi se da se prisećam kako je Lijus Terin tebe vukao za nos, a ne obratno. Gasio je tvoje ispade nezadovoljstva. Trčala si da ga uslužiš vinom, da se tako izrazim.“ Spustila je svoje vino na poslužavnik, koji je obnevidela služavka držala u ukrućenim rukama. „Bila si toliko opsednuta njime da bi mu služila i kao otirač za noge da je poželeo.“

Lanfearine tamne oči zasijaše za tren, ali se brzo primirila. „Možda je on ponovorođeni Lijus Terin, ali nije Lijus Terin lično.“

„Otkud znaš?“, upita Grendal, smešeći se kao da je sve to samo šala. „Možda je sve onako kako mnogi veruju, možda okretanje Točka donosi rađanje, i ponovno rađanje, ali nigde nisam pročitala da se nešto ovako može desiti. Tačno određen čovek ponovo rođen u skladu sa proročanstvom. Ko zna šta je u njemu?“

Lanfear se prezrivo nasmeja. „Pomno sam ga posmatrala. On nije ništa do čobanin, i još je prilično lakoveran.“ Ljutnja je ustupila mesto ozbiljnosti. „Ali sada je uz njega Asmodean, koliko god nejak saveznik bio. Čak i pre Asmodeana, četvoro Izabranih je poginulo u borbi s njim.“

„Pa neka i odseče satrulele grane“, zabruna Samael. Ispleo je niti vazduha da privuče jednu stolicu preko tepiha pa se zavalio, prekrstivši noge i obgrlivši niski izrezbareni naslon jednom rukom. Ko god bi pomislio da se Izgubljeni opustio, silno bi se prevario; Samael je oduvek voleo da njegovi neprijatelji pomisle kako ga mogu uhvatiti na prepad. „Tako je bolje za nas koji ćemo dočekati Dan povratka. Ili misliš da će moći da pobjedi u Tarmon Gai'Donu, Lanfear? Iako drži Asmodeana stisnutog oko vrata, ovoga puta neće imati Stotinu sadrugova. Sa Asmodeanom ili bez njega, pred Velikim gospodarem će zgasnuti kao smrskana svetiljka.“

Lanfear ga pogleda oštro i prezrivo. „Koliko će nas doživeti konačno oslobođenje Velikog gospodara? Četvoro već nedostaje. Hoćeš li ti biti sledeći, Samaele? Možda ti se to sviđa. Možda ćeš se konačno otarasiti tog ožiljka, ako uspeš da ga pobjediš. Ali zaboravila sam – koliko si se puta suočio s njim u Ratu Moći? Jesi li ijednom prevagnuo? Ne mogu da se setim.“ Bez zastoja okrenula se prema Grendal. „Možda ćeš ti biti sledeća. Iz nekog razloga, nerado povređuje žene, ali tebi neće pružiti izbor koji je stavio pred Asmodeana. Više će naučiti od kamena nego od tebe. Možda će te, jedino, zadržati kao ljubimicu. To bi bila prava promena za tebe, zar ne? Umesto što razmišljaš o tome ko od tvojih lepotana može da te zadovolji, morala bi naučiti da lično zadovoljava.“

Grendalino lice se zgrčilo, a Raffin se smesta pripremi za odbranu od bilo čega čime bi se žene mogle sukobiti; beše spreman da Putuje čim namiriše kobnu vatru. Potom oseti kako Samael prikuplja Moć na neki drugi način – Samael bi to nazvao korišćenjem taktičke prednosti – i prignu se da ga zgrabi za ruku. Samael ljutito otrese njegov stisak, ali tren već beše prošao. Dve žene su sada gledale u njih, a ne jedna u drugu. Nijedna nije mogla znati šta se zamalo dogodilo, ali bilo je očigledno da je nešto prostrujalo između Raffina i Samaela. Oči im se ispuniše sumnjom.

„Hoću da čujem šta Lanfear ima da kaže.“ Nije gledao u Samaela, ali reči behu njemu namenjene. „To sigurno nije glup pokušaj da nas zastraši.“ Samael trže glavom, dajući znak da se slaže, ili da je prosto razočaran. To je moralo biti dovoljno.

„Svakako nije, ali malo straha nije naodmet.“ Lanfearine oči još behu oprezne, ali glas joj beše jasan kao mirna voda. „Išamael je pokušao da ga sputa i nije uspeo; pokušao je na kraju da ga ubije, ali nije uspeo; ali Išamael je koristio grubosti i zastrašivanje, a grubosti ne prolaze kod Randa al'Tora.“

„Išamael je bio više nego polulud“, promrsi Samael, „i manje nego polu-čovečan.“

„Zar smo mi to?“, upita Grendal izvijajući obrvu. „Obični ljudi? Zacelo smo nešto više. Ovo je ljudsko biće.“ Prstom je pomilovala lice žene koja je klečala. „Moraće se stvoriti nova reč da opiše nas.“

„Šta god da smo“, nastavi Lanfear, „možemo uspeti tamo gde je Išamael omanuo.“ Malčice se prignula napred, kako bi rečima dala dodatnu silu. Lanfear je retko bila napeta. Otkud to sada?

„Zašto samo nas četvoro?“, upita Raffin. Drugo „zašto“ moraće da sačeka.

„Zašto više od četvoro?“, odvrati Lanfear. „Ako spustimo Ponovorođenog Zmaja na kolena pred Velikim gospodarem na Dan povratka, zašto da delimo čast – i nagrade – s drugima ako ne moramo? A možda ga možemo i upotrebiti da – kako si to rekao, Samaele? – da odseče satrulele grane.“

Ovakav odgovor je mogao proći kao razumljiv Raffinu. Naravno, nije joj verovao, kao ni bilo kome drugom, ali razumeo je častoljublje. Izabrani su spletkarili između sebe sve do dana kada ih je Lijus Terin zarobio zajedno s Velikim gospodarem, a čim su stupili na slobodu počeli su iznova. Morao je, ipak, da se postara da Lanfearina splotka ne poremeti njegove vlastite zamisli. „Nastavi“, kaza on.

„Kao prvo, neko drugi će pokušati da ga sputa. Možda i da ga ubije. Pretpostavljam, Mogedijen ili Demandred. Mogedijen je uvek radila iz senke, a Demandred je oduvek mrzeo Lijusa Terina.“ Samael se nasmeši, možda

pomalo gorko, ali njegova mržnja beše bleđa senka Demandredove, bez obzira na valjanost povoda.

„Kako znaš da to neće biti neko od nas ovde?“, ljubazno upita Grendal.

Lanfear odgovori s podjednako širokim osmehom, i podjednako malo toplote. „Tako što vas troje niste odlučili da se pokoljete, već da sagradite sebi skrovišta i osigurate svoju moć. Ima i drugih razloga. Rekla sam vam da pomno posmatram Randa al’Tora.“ Govorila je istinu o njima. Raffin je lično radije koristio diplomatiju i upravljanje drugima nego otvoreno sukobljavanje, iako se ne bi snobio kada bi i to bilo neophodno. Samael je uvek verovao u vojno osvajanje; ne bi prilazio Lijusu Terinu, čak ni preobraženom u čobanina, sve dok ne bi osigurao pobjedu. Grendal je takođe sledila stazu osvajača, iako njeni naumi nisu uključivali ratnike; koliko god da su je obuzimale njene igračke, pravila je isključivo sigurne korake. Svakako otvorenije od ostalih Izabranih, ali nikada preterano. „Znate da mogu da ga posmatram a da ne budem viđena“, nastavi Lanfear, „ali niko od vas ne sme dopustiti da bude primećen. Moramo ga izvući...“

Grendal se radoznalo nagnula prema njoj, a kako je priča odmicala, i Samael počeo da klima glavom. Raffin se uzdržavao od suda. Moguće je da će uspeti. Ali ako tako ne bude... Već je video nekoliko načina da preokrene događaje u svoju korist. Moguće je da će ovo zaista proći veoma povoljno.

POGLAVLJE

1

Raspirivanje plamena

Točak vremena se okreće, i Doba dolaze i prolaze, ostavljajući za sobom sećanja koja prerastaju u legende. Legende blede i postaju mitovi, a čak i oni budu davno zaboravljeni kada ponovo naiđe Doba koje ih je porodilo. U jednom od tih razdoblja, koje su neki zvali Treće doba – Doba koje tek treba da dođe, Doba davno prošlo – vetar je hujao među ogromnim drvećem mesta zvanog Braemska šuma. Taj vetar nije bio početak. Okretanju Točka vremena nema ni početka ni kraja. Ali bio je to *jedan* početak.

Leteo je ka jugu i zapadu, sparušen, obasjan suncem od rastopljenog zlata. Zemlja pod njim već mnogo nedelja nije videla kišu, a poznata letnja vrećina svakim danom bivala je sve snažnija. Drveće beše prošarano prerano sasušanim smeđim lišćem, a na mestu nekadašnjih potocića peklo se golo kamenje. Na jednoj čistini, s koje je trava nestala i gde je tle bilo vezano još samo korenjem svelog grmlja, vetar je počeo da razotkriva davno sahranjene stene. Bile su okrunjene i išibane vremenom, i nijedno ljudsko oko ne bi u njima prepoznalo ostatke grada koji pamte još jedino priče.

Pre nego što je vetar preleteo granice Andora, pojavila su se raštrkana sela i njive, a zemljoradnici su zabrinuto obilazili jalove oranice. Šuma je već bila svedena na nejaku šipražje kada je vetar stigao do sela po imenu Srce Izvora i pomeo prašinu sa opustelog seoskog puta. Potoci su ove godine počeli da slabje. Nekoliko pasa je ležalo dahćući od žege, a dva mališana gola